

ÇÖPÇÜLER

Çeviri: Esmâ Fethiye Güçlü

DARREN SIMPSON

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 39

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Merve Okçu
Çeviri | Esmâ Fethiye Güçlü
Kapak İllüstrasyon | Tom Clohosey Cole
Kapak Uygulama | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Mart 2020
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 4876

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3301-0

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım

Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul

Tel | (0212) 412 17 00 / Sertifika No | 44452

© Scavengers, Darren Simpson. 2019 yılında Usborn tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ÇÖPÇÜLER

“Dışarı’da barbarlık var, oğlum. Gözünün görebileceği her yerde yüzlerce binlerce maske var; sahtekârlık ve nefret var. Bunu hayal edebiliyor musun, evlat?”

Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı.

“Peki korkuyor musun?”

Bu defa başının küçük bir hareketiyle onayladı.

“Güzel. Çünkü ihtiyacın olan şey korku. Beşinci kural: korkuna kulak ver. Korku bizim dostumuzdur. Korkuya güvenebilirsin. Korkuyu kucaklaman, o baş belası merak duygunu dizginlemen gerekiyor. Burada sahip olduğumuz ve yaptığımız şeylerin değerinin, İçeri’nin ne kadar kıymetli olduğunun pek farkında değil gibisin. Son zamanlarda fazlasıyla başına buyruk hareket ediyorsun ve bu da beni endişelendiriyor. Korku, Landfill. Seni sadece korku koruyabilir. Duydun mu beni?”

Duvar örmeleri öđütlenen ve önlerine duvar örülen
çocuklar için.

BİRİNCİ BÖLÜM

KÖK

BİR

SAKLANACAK YER BULMAK

Çocuk, hırlayıp ellerinin ve dizlerinin üzerine atlayarak sopanın bir ucunu dişlerinin arasına aldı. Uzun kulaklı, iri yarı çoban köpeği sopanın diğer ucundaydı. Diş etleri gözüktüyor, ağzından salyalar akıyordu.

Çocuk ve köpek, sopayı sıkıca tutan çeneleri gibi gözlerini de birbirlerine kenetleyerek çatlak betonun üzerinde daire çiziyordu. Bu eğlenceli çekiştirme oyununu oynarken kafalarını titretiyorlardı. Elleri ve pençeleriyle yerdeki çakıl taşlarına ve yosunlara sıkıca tutunmuşlardı. Landfill, sopanın üzerindeki küçük boğumların tadını alabiliyordu. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle hırıltılar çıkararak hızla ileri atıldıktan sonra birden geri çekildi. Çoban köpeği gafil avlanmıştı. Sopanın kontrolünü kaybetti, Landfill onu ağzından çekip alırken kesik kesik havladı.

“Bende Vonnegut, onu aldım!” Landfill yalın ayakları üzerinde dans ederek ödülünü havaya salladı. “İki-bir öndeyim, tüy yumağı!”

Heyecanı artan Vonnegut zıplayıp hızlı hızlı soluk almaya başladı. Kuyruğunu çocuğun elindeki sopa gibi sallıyordu. Landfill kahkaha attı. Eğilerek yüzünü köpeğin yüzüne sürdü. “Bir sonraki turu da sen kazanırsın. Şimdi seyrete.”

Terli elini çıplak göğsüne ve şortuna sildikten sonra metal silindirlerin, olukların ve bacaların olduğu metrelerce ötedeki alana bakıp gözlerini kapatarak sopayı fırlattı. Hedefini bulan sopanın çıkardığı tıngırtıyı duyunca gözlerini açtı.

Silindirin boşluğundaki muhabbet kuşlarının cıvıltısı duyuldu. Üzerinde durduğu demirlerdeki pas gibi turuncu tüyleri olan bir sincap, sesin nereden geldiğini anlamak için oluğun üzerine çıktı. Burnunu kıpırdatarak havayı kokladı.

Landfill şaşkınlıkla kuşlarını kaldırdı. Kirli parmaklarından birini sincaba doğrulttu. “Joyce! Demek mabbet kuşlarıyla saklanıyordun, ha? Oyun oynamak için fazla korkak değiller mi? Hadi çık oradan! Bakalım seni yakalayabilecek miyim? Koşmaya daha önce başlayan sen olabilirsin. Ne dersin?”

Ayağını yere vurunca sincap yerinden fırladı, sarmaşıkların ve oluklardan çıkan boruların üzerine atlayarak kaçmaya başladı. Daha yükseğe çıkınca Landfill ve Vonnegut peşine düştü.

“İstediğin kadar kaç, siccap!” diyerek güldü çocuk. “Bugün şanslı günümdeyim!”

Gözlerini sincaptan ayırmadan yukarı doğru ilerleyen borulardan geçerken altın sarısı saçları savruluyordu. Çıplak

ayaklarını kollamaya gerek duymadan karahindibaların, ısır-
gan otlarının ve İçeri'nin büyük bir kısmını kaplayıp yerlerde
çukurlar açan hurdaların üzerinden atladı.

Sincap, metal bacaların arasındaki boşluktan ok gibi fırlayıp likenle kaplı kısa, ahşap bir Kule'ye çıktı. Landfill, Kule'nin etrafında dolanıp merdiveni buldu. Hızla yukarı çıkarken birden duraksadı. Yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

“On ikinci kural,” diye mırıldandı. Farkında olmadan cebindeki cam bıçağa uzanırken endişeyle gökyüzüne baktı. “Bu hiç adil değil, Joyce.” Sincaba bakıp suratını astı. “O kadar yükseğe çıkamayacağımı biliyorsun.”

Joyce, aşağıda bekleyen çoban köpeğinin havlayışıyla yerinden fırladı. Sincap, bacadan çıkan borulara çarpınca Landfill'in yüzünde beliren gülümseme, sararmış çarpık dişlerini yeniden açığa çıkardı. Merdivenden ellerinin ve ayaklarının üzerinde yere atladı. Sırtındaki ter, yaz güneşinin altında parlıyordu. Sincabın arkasından Bulanık Birikinti'nin kıyısına gelene kadar Vonnegut'la birlikte koşmaya devam etti.

Vonnegut, Bulanık Birikinti'nin beton kaplı dik kıyısından aşağı atlayıp çamurlu suda koşarken Landfill de Demir Bağırsaklar'ın -yani Birikinti'nin her tarafına dağılmış köprü parçalarından oluşan yosunla kaplı boruların- arasından solucan gibi kıvrılarak ilerliyordu. İçleri çiçeklerle dolup taşan vanaların arasından güçlkle geçerken topuğu bir su borusuna çarpınca havaya kelebekler uçuştı.

Kelebeklerin kanatlarıyla gıdıklanınca kıkırdadı. Sonra Bağırsaklar'dan fırlayıp çelik köprüden geçerek Solgun Kule'ye geldi. İçeri'nin ortasında yükselen bu uzun, beton kulenin dibindeki metal basamakları çıkıp sincabın arkasından gitmeye devam etti.

Köşeyi dönünce Çelimsiz Orman'ın karanlığına girdi. Joyce, ağaçtan ağaca zıplarken yeşil yapraklar dans ediyordu. O sırada ağacı gagalayan bir ağaçkakan durdu, gri sincaplar kafasını çevirdi. Çocuk, sincabı takip etmeyi sürdürerek Solgun Kule'nin kirli yan duvarına uzanan eğimli konveyörün altına koştu.

İçeri'yi ortadan bölen ağaçlı, dar yolu geçip başka bir köşeyi dönünce Joyce'u kalın beyaz bir bacaya tırmanırken gördü. Sincap, yosun kaplı betonun üzerinde diz çöken çocuğa göz kırptı. Nefes nefese kalan Landfill gözlerinin önüne gelen kâkülünü kenara alarak sırttı. "Artık borular yok, küçük siccap. Şimdi aşağı in. Yerde de o kadar kurnaz olabilecek misin, bakalım."

Joyce gözlerini kırpıp hafifçe bıyıklarına dokundu.

Çocuğun mavi gözleri parladı. "Seni korkak kırırdak!" Kıkırdayıp avuçlarıyla yere vurdu. "Bak sana ne diyeceğim, aşağı inersen koşmaya ilk başlayan yine sen olabilirsin. Bence bu fırsatı kaçıрма."

Joyce kafasını yana eğdikten sonra hızlı adımlarla aşağı doğru yürüyerek oradan uzaklaştı. Landfill ayağa kalkıp koşmaya başladı. Vonnegut da onunla birlikte sincabı takip etmeye devam etti. Çoban köpeği havlayıp uluyor, diğer

köpekler onun sesini duyunca etraftaki devrilmiş yük vagonlarından çıkıp dışarı bakıyordu. Köpeklerden bazıları kovalamacaya katılınca çocuk ellerinin ve dizlerinin üzerine atlayarak onlarla birlikte koşmaya başladı.

Solgun Kulenin geniş beton açıklığından uzanan tren raylarının yanında koşuyor, paslı rayların etrafındaki kabloların üzerinde hoplayıp zıplıyorlardı. Köpeklerle birlikte havlayıp koşan çocuk yere sürtünerek birden durmak zorunda kaldı. Çaresizce duvara tırmanan Joyce'u izliyordu.

Landfill, ne kadar yüksek olduğunu daha iyi görebilmek için sağa sola doğru uzayıp giden duvarın karşısında durup geriye birkaç adım attı. Joyce'un duvarın tepesindeki kırık cam parçacıklarının arasında dikkatle oturduğunu gördü. Köpekler de geri çekilmişti. Sarmaşıklardan, kırık ayna ve cam parçalarına dolanıp duvarları kaplayan ısırgan otlarından uzakta duruyorlardı.

Landfill kafasını kaldırıp yukarı bakınca yüzünü buruşturdu. Sincaba sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu. "Tamam! Oyun bitti Joyce. Oraya çıkmamalısın. Bu hiç güvenli değil."

Joyce minik pençelerini birbirine sürttü. Duvarın diğer tarafına doğru hafifçe geri çekildi. "Ciddiyim! Aşağı in!" Landfill yalvarmaya başlamıştı. Gözleriyle gökyüzünü yokladı. "Sakin dışarı çıkma. Lütfen aşağı in Joyce. Burada daha güvende olursun."

Sincap, sesler çıkardıktan sonra gözden kayboldu.

“Geri dön!” Landfill elleriyle ağzını çevreleyerek bağırdı ama bu hiçbir işe yaramadı. Gözlerini duvardan ayırıp başını öne eğdi. Köpekler de kuyruklarını sallıyordu. Ayak parmağının uzun tırnağıyla bacağını kaşırken bir süre daha orada durup duvara baktı.

Elini hafifçe büküp diliyle ıslattığı bileğini saçlarında gezdirdi. Köpekler kulaklarını dikmişti. Landfill de dikkat kesildi. Uzaktan gelen uğultuyu o da duyabiliyordu.

“Göz... Göz geliyor!” Etrafta dolanıp yakınlarda saklanacak bir yer aradı. Çalılar, otlar, oluklu demir parçaları, taş kırıkları ve alçı levhalar vardı ama arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Gözleriyle Solgun Kule'nin girişine kadar uzanan rayları takip etti. Sonra kule ve duvar arasında kalan devrilmiş yük vagonuna baktı. Ona doğru koşmaya başladı. Arkasındaki köpekler, mavi gökyüzüne doğru havlarken uğultunun sesi gitgide artıyordu. Bu defa çok yaklaştığını biliyordu. Gürültüye katılan diğer hayvanları da duydu. Ama hayvanların hırıltıları, çığlıkları ve ulumaları Gözün uğultusunda kayboluyordu.

Neredeyse İçeri'nin eninin çeyreği kadar uzun bir mesafeyi koşmuştu. Kalbi küt küt atarken bacaklarının ağırlaştığını fark etti. Saklanabileceği yerlerden bu kadar uzaklaşıp kendini böyle yormaması gerektiğini düşündü.

Yukarıdan gelen gürültü gittikçe yükseliyordu. Kafasını eğip vagonun içine girerken Gözün neredeyse üzerinde olduğunu hissetmişti. Kulaklarını kapatıp kafasını bacaklarının arasına aldı ve vagonun dibine doğru ilerlemeye çalıştı.

Kulaklarını kapatınca soluklarının sesi yükselmişti ama gökyüzündeki uğultuyu hâlâ duyabiliyordu. Göz, biraz yukarıda çığılık atıyordu. Vagonun içindeki kabarmış boya parçalarının titrediğini fark etti. Diğer vagonlardaki köpekleri görebiliyordu. Karaltı geçip giderken ağızlarında köpüklerle dişlerini gösterip hırlayarak gökyüzüne havlıyorlardı.

Ses uzaklaşınca köpekler sakinleşti. Landfill, bir süre dikkatle dinledikten sonra sürünerek vagonun kenarına gelip Dışarı'ya baktı. Gökyüzünde bir şey görünmüyordu. Yüksek sesle soluk alıp vererek yavaşça dışarı çıktı. Diz çöküp etrafına toplanan köpekleri okşadı. "Gitti. Güvendeyiz." Aklına gelen bir şey yüzünden birden kafasını kaldırdı. "Woolf nerede? Onu etrafta görmedim."

Köpeklerle birlikte Woolf'un yaşadığı devrilmiş yük vagonuna kadar geldi. Eğilip içeri baktı. Etrafı yoklayınca Sibirya kurdunun küflü bir battaniyenin üzerinde yan yattığını gördü. Gözleri kapalıydı, nefes alışverişi zar zor fark ediliyordu.

"Woolf? İyi misin? Pek... Mutteşem gözüküyorsunuz." İçeri girip köpeğin boynundaki gri tüyleri okşadı. Ama şişmiş karnını görünce korkuyla geri çekildi.

Eliyle sıkıca burnunu ve ağzını kapayıp geri geri giderek yavaşça diğer köpeklere döndü.

"Woolf'un karnı şişmiş. Uzak durun, burada nefes almayın. Gidip Babagoo'ya söyleyeceğim."

Ayağa kalktı. Gitmek üzereyken durup kuzey tarafta kalan duvara bakmaktan kendini alamadı. Joyce'u göremeyince kaşlarını çatıp kırık bir civataya tekme atarak oradan uzaklaştı.

İKİ

GÖLGE BELASI

Duvarın batı ve güney kenarlarının birleştiği köşede kalan Kuytu'ya gelmesi biraz zaman almıştı. Landfill, Kuytu'nun tuğla duvarlarını kaplayan sarmaşıktan bir yaprak koparıktan sonra çürümüş bir paletin üzerine oturdu. Buruşturduğu yaprağı ağzına attı.

O sırada hızla kafasının üzerinden uçan kerkeneze el salladı. Ama kuşun asmaların ve sarmaşıkların arasındaki sivri camlara hafifçe tüyelerini değdirerek duvarın üzerinden uçtuğunu görünce kaşlarını çattı. Ağzındaki yaprağın tadı acılaşıyordu. Yeşil posayı yere tükürdü.

Duvarın batı tarafında duran ve Kuytu'dan pek de uzakta olmayan çöplere baktı. Döküntülerin arasında üst üste yığılmış küflü battaniyeler, hafifçe arka tarafına doğru devrilmiş pis, metal bir dolap, ince ayaklarında tekerlekler olan ters dönmüş birkaç sandalye ve kırılmış cam tüpler vardı.

Kafasını çevirip fazla uzamış tırnağını kemirdi. Dolaba bakmaktan kendini alamıyordu.

“Babagoo?” diye seslendi. “Döndün mü?”

Kuytunun pencerelerinden içeri baktıktan sonra rulo şeklinde sarılmış halıların üzerine çıkarak dolabın önünde durdu. Dönüp arkasını kontrol etti. Üç çekmecedен birine dokunmak için yavaşça elini uzattı.

“Suçüstü yakaladım seni!” diye yankılandı dolap.

Landfill, bir kedi gibi geriye sıçrayıp ellerinin ve dizlerinin üzerine atlayarak koşmaya başladı. Tıngırdarak açılan çekmeceler dolabın tek kalmış demir kapısına sıkıştı. Çöpçü, yamuk kapıda ayakta duruyordu.

“Babagoo!” diye bağırdı Landfill. “Sadece bakıyordum!”

Babagoo delik dolabın altında kalan merdivenlerden tırmanarak yukarı çıktı. Yırtık avcı şapkasının altından gözlerini kısıp ona baktı. “Beni kandıramazsın çocuk. O küçük, haylaz parmağın kapıya dokunmak üzereydi! Onu aralıktan gördüm Landfill. Sandığın kadar aptal değilim!”

“Ama—”

“Nefesini tüketme! Dolaba yaklaşmanın hiçbir bahanesi olamaz.”

Landfill yüzünü buruşturdu. “Woolf! Karnı şişiyor. Tükürük Çukuru’nda çok uzun kaldığın için endişelendim.”

Babagoo güre kaşlarını kaldırdı. Dağınık sakalları kabarmıştı. “Woolf’u bana bırak çocuk. Ayrıca bunu yaparken abuk sabuk konuşmayı da kes! Endişelenmek için düşünüyor olman lazım. Düşünüyor olsan kurallara uyardın. Ama bunu

yapmadığın ortada! Binlerce gün Dışarı'da kalmış olsam bile beni aramaya gelmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Dışarılar derimi yüzüp bağırsaklarımı yerken çığılıklar atsam bile! Kaçınıcı kuraldı bu?”

Canı sıkılan Landfill bir şeyler mırıldandı.

Babagoo, şapkasının kulaklarını örten kısımlarını kaldırdı. “Yüksek sesle öt, çocuk.”

Landfill'in yüzü asıldı. “Sekizinci kural! Kuralları biliyorum!”

“Demek biliyorsun, ha?”

“Evet.”

“Peki yedinci kural ne?”

“Asla dolaba dokunma.”

“Peki sen ne yapıyordun?”

Landfill dişlerini gıcırdatıp çöpçüye hırladı. Çöpçü de dişlerini tıkırdatarak karşılık verdi. “Sen küçük, sinsî bir baş belasisin. Bunca yıldır uyduğun kurallara şimdi karşı gelmeye mi başladın? Bugün başka hangi kuralları çiğnedin acaba, merak ediyorum. Açgöz sabah tepemizde uçuyordu. O sırada kurallara uydun mu?”

Landfill kafasını hızlı hızlı salladı. “Dokuzuncu kural: Açgöz gelince saklan.”

“Nereye saklandın?”

“Köpek Yurdu'na. Yük vagonlarından birine.”

“Görünmediğinden emin misin?”

“Hâlâ buradayız, öyle değil mi?”

Babagoo sakalını çekiştirip sağa sola göz attıktan sonra tekrar çocuğa baktı. “Peki ya onuncu kural? Göz geldiğinde saklanacağın yerin yakınlarında mıydın?”

“Öyleydim,” diye mırıldandı Landfill ellerine bakarak.

Babagoo başını sağa sola salladı. “Yalan attığın belli oluyor Landfill. Yalancı gözlerden hiç hoşlanmam. Ne demek oluyor bu? Bir başkaldırı mı? Aynı tarafta olduğumuzu sanıyordum.”

Landfill ayağını yere vurdu. “Tabii ki öyleyiz!”

“Küstahlığı kes artık!” Babagoo kırık tırnaklı parmağını salladı. “Aynı tarafta olsak iyi olur çünkü eğer benim tarafında değilsen Dışarı’dasın demektir. Anladın mı? Ayrıca benim dik kafalı ve kuruntulu oğlum, Çukur’da her zamanki gibi birkaç saat kaldım. Uzun süre önce döndüm.”

“Bunu bilmiyordum!” Landfill kolunu dolaba doğru uzattı. “Saklanmışsın. Beni yakalamak için bir öcü gibi gizlenmişsin!”

Babagoo’nun yüzündeki alaycı gülüş çürük dişlerini açığa çıkardı. “Evet, bunu yaptım. Seni test etmem gerektiğini düşündüm ve haklı çıktım. Haklıydım, öyle değil mi, çocuk?”

Landfill, kapana kısılmış bir hayvan gibi çöpçüye doğru adım attı.

“Seni test etmem gerekiyordu,” diye devam etti Babagoo. “Bugün Tükürük Çukuru’nda bir sorun yaşadım.”

Landfill’in adımları durdu. “Çukur’da bir sorun mu oldu?”

Babagoo sesini alçalttı. “Gölge belası.” Belinin etrafındaki ipte asılı çöp poşetlerinden ikisini çözüp havaya fırlattı. Poşetler yumuşak bir gümbürtüyle Landfill’in ayaklarının dibine

düştü. Babagoo yürürken toz kaldırarak halıların tepesinden aşığı indi. Üzerindeki çöplerden yapılmış pelerin arkasından yere sürünüyordu.

“Gölge belası...” diye tekrar etti Landfill.

“Sabah turu mutteşemdi. Yiyecek bir şeyler, pek fena durumda olmayan bir testere, biraz ip bulursam dikip birleştiribileceğim iki yarım battaniye buldum.” Omuzlarını silkip ağzıyla canının sıkkın olduğunu belli eden bir ses çıkardı. “Dışarıların attığı şeyler! Kullanılmayı bekleyen güzel eşyalar.” İç çekip kafasını sağa sola salladı. “Belki de sabah bulduğum bu değerli şeyler yüzünden böbürlenip dikkatsiz davrandım. Nedeni ne olursa olsun, öğle turunda dersimi aldım.”

“Ne oldu peki?” Landfill’in yüzündeki somurtkan ifade neredeyse yok olmuştu.

“Tuzaklardan birindeki martıyı alıyordum. Dikkatim dağınıktı. Bir Dışarılı’nın bir çöp yığınının arkasında gezindiğini duymadım. Neyse ki o beni görmeden önce ben onu gördüm. Hemen süprüntü pelerinimin altına saklandım. Yanımdan geçip yürümeye devam etti. Kıl payı kurtuldum! Hâlâ çok yakında olduğu için rahat değildim. Gölge belası tam o sırada başladı. Korkumun kokusunu alıp sinsice üzerime geldiler. Çok kötü hissettim. Hemen oradan kaçtım. Bu yüzden gelip seni kontrol etmek istedim. İyi ki yapmışım!” Babagoo çocuğu izlerken yavaşça kafasını eğdi. “Bir daha dolaba yaklaşma oğlum. Bu tür aptalca hareketler yapıp yapmadığını görmek için bundan sonra arada bir gelip burada nöbet tutacağım. Bir daha dolaba o kadar yaklaştığını görürsem üzerine atlayıp seni

bu yaptığına pişman ederim. Merak bir çocuğu öldürmüştü, unuttun mu? Kendine hâkim ol.”

Birden ileri doğru atılıp siyah parmaklarıyla çocuğun çenesini sıktı. “Anladın mı?”

Çöpçü çenesini sıkıca tutarken Landfill güçlükle başını salladı. “Evet.”

Babagoo yüzünü daha da yaklaştırdı. Gözleriyle onu incelerken yanakları ve dudakları kıpırdıyordu. Sonra birden yere baktı. “Şunu gördün mü?”

“Neyi?”

Babagoo yerde bir şeyler aradı. “Hm. Kötü bir şeyler olacak.” Belinin etrafındaki düğümü dikkatle çözüp pelerini yere bıraktı. Kadife pantolonundaki ve kareli paltosundaki toprağı üzerlerine hafifçe vurarak temizledi. “Sepze tarihıyla ilgilendin mi?”

Landfill suratını asıp kafasını salladı.

“Gerçekten mi? Açgöz geldiğinde Köpek Yurdu’nda olduğunu söylemiştin. Orası tarhtan biraz uzakta, öyle değil mi?”

Landfill gözlerini yuvarladı. “İşim erken bitti. Kuçularla oynadım. Beni sogrulamayı keser misin artık?”

Babagoo’nun yüzündeki alaycı ifade tebessüme dönüştü. Yüzü yumuşadı. “Herhâlde *sorgulamak* demek istiyorsun ufaklık.” Birden kıkırdadı ve dişlerinden geriye kalan kırıkların arasını kurcalayarak iç çekti. “İyi o zaman. Söylediklerim anlaşıldıysa şimdi git, duvarı kontrol et.”

“Ne? Bugünkü kontrolü bitirdim zaten.” Landfill, ayaklarının dibindeki çöp poşetlerine baktı. “Karnım aç.”

“Yine küstahlık mı ediyorsun?” Çöpçü öksürerek balgamını yere tükürdü. “Bugün akşam yemeğini geç yiyeceğiz. Tabii sen yiyecek olursan... Ben yemeği hazırlamaya başlıyorum. Sen de söylediğim gibi gidip duvarı kontrol ediyorsun. Sana anlattıklarımı dinlemedin mi?” Sargılı eliyle hafifçe Landfill’in kafasına vurdu. “Gölge belası! Bugün risk alamayız. Dışarılının İçeri girmesini mi istiyorsun yoksa? Pençeleriyle seni yakalarlarsa ne olacağını biliyorsun.”

Landfill homurdanarak kafasını çevirdi.

“Şimdi git ve duvarı yeniden kontrol et. İçeri’yi tehlikeye atacak tek bir çatlak bile olmamalı. Gözlerini dört açıp sıra dışı bir şey olup olmadığına bak. Çok dikkatli ol Landfill. Belli ki seni boş bırakmaya gelmiyor. Canın sıkılıyor, ha?”

Landfill ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Burnunu büktü, geri çekilip isteksiz adımlarla duvara doğru ilerledi.

Açlık, Landfill’in adımlarını hızlandırmıştı ama duvarın dört tarafını kontrol etmeyi yarım saatten az bir sürede bitirirse Babagoo’nun yeniden başlaması için onu geri göndereceğini biliyordu. Duvarın yanında ilerlerken onu baştan aşağı kontrol etti. Otların arasındaki cam parçalarının üzerinde kırık ya da kan olup olmadığına baktı. Bir sorun olup olmadığını anlamak için sarmaşıkla asmaların arasını dikkatle inceledi.

Kısa süre sonra Sarmaşık Öbeği’ne geldi. Sarmaşıkların kapladığı oluklu çelik plakalarla dolu bu noktada yerden yükselen konveyör biraz yukarıda kıvrılıp Solgun Kule'nin kenarıyla buluşuyordu. Landfill karşıdaki duvarda bulunan sar-

maşıkları çekiştirince tuğlaların üzerindeki cam kırıklarından birinin gevşediğini fark etti. Omuzları gerildi. Babagoo'nun sözlerini fısıldayarak tekrar etti. "Kötü bir şeyler olacak..."

Cam kırığını gördükten sonra duvarı daha dikkatli kontrol etmeye başladı. Bir yandan da sık sık gökyüzüne bakıyordu. Az sonra duvarın dibinde gözden kaybolan rayların yanına geldi. Onları Köpek Yurdu'ndaki vagonlara kadar takip etti. Köpekler su kabının etrafında toplanmıştı. Susadığını fark edince rayların yanında koşarak sudan içmek için elleriyle dizlerinin üzerinde çömeldi. Günlerdir yağmur yağmamıştı. Bu yüzden su ılıktı. Biraz metalik bir tadı vardı. Sudan alıp yanık tenli yüzünü ve göğsünü ıslattıktan sonra Woolf'un vagonuna baktı.

"Woolf?" Biraz yüksek bir fısıltıyla konuştu. "İyi misin?" İçeriden ses gelmesi için birkaç saniye bekledi ama hiçbir şey duymadı. Su kabının etrafındaki köpekleri koklayarak kafasını onların boynuna sürdü. "Uzak durun, kuçular. İyileşmesi için dua edin." Titreyen sesini köpeklerden gizlemek için boğazını temizledi. "Woolf güçlüdür. Bunu atlatacak."

Yeniden duvarı kontrol etmeye koyuldu. İçeri'nin diğer köşesinden Kuytu'yu gördüğü sırada ayakları da midesi kadar ağrımaya başlamıştı. Dalgalı Tepe'nin arkasına gelip binanın yanına oturarak bacaklarını uzattı. Büyük depo, duvarın doğu tarafının yarısını kaplıyordu ve onun kasvetli gölgesinin altında duvarı kontrol etmek çok sıkıcıydı.

Landfill, alnındaki ve göğsündeki teri silerek ellerini sortuna sürdü. Dalgalı Tepe'nin eğimli, oluklu çatısındaki kertenkelelere bakarken dizlerine tüylü bir şeyin değdiğini